

KRAJSKÝ SOUD OSTRAVA	
Došlo: 26-09-2008	hod. 730
Poč. stej. <u>1</u>	Doručeno poštou <u>BV</u>
Hodnota Kč <u> </u>	příloh <u> </u>

9 Cmo 158/2008-93

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Zavázala a soudců JUDr. Karly Trávníčkové a JUDr. Věry Vyhlídalové ve věci žalobce **HOLUŠA, s. r. o.**, Ostrava - Plesná, K. Svobody 81, PSČ: 725 27, IČ: 483 93 347, zastoupeného JUDr. Milanem Š. proti žalované **Ing. Markétě Kročkové**, Ostrava - Poruba, I. Sekaniny 1794, PSČ: 708 00, **správkyni konkursní podstaty úpadce Majetkové družstvo Děhylov v likvidaci**, Děhylov, Zemědělská 184, PSČ: 747 94, IČ: 476 73 761, zastoupené Mgr. Pavlou Bečákovou, advokátkou se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, Sokolská třída 871/6, PSČ: 702 00, o vyloučení věci ze soupisu majetku konkursní podstaty, o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2008, č. j. 36 Cm 7/2007-52,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně **s e p o t v r z u j e .**

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované k rukám advokátky náklady odvolacího řízení ve výši 11.813,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud prvního stupně zamítl žalobu, aby ze soupisu majetku konkursní podstaty úpadce Majetkové družstvo Děhylov v likvidaci (dále jen „úpadce“) byly vyloučeny v rozsudku označené nemovitosti (dále jen „předmětné nemovitosti“) a uložil žalobci, aby zaplatil žalované k rukám její advokátky na náhradě nákladů řízení částku 9 900,- Kč. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba je opožděná, protože byla podána po uplynutí třicetidenní lhůty, kterou soud žalobci k tomuto úkonu (ve smyslu ust. § 19 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání) určil. Výzva k podání vylučovací žaloby byla žalobci doručena tzv. náhradním způsobem podle ust. § 47 odst. 4 o.s.ř. dne 9. 5. 2006, žaloba však byla soudem doručena až dne 5. 4. 2007. Žalobci se přitom fikci doručení zásilky obsahující excindační výzvu zpochybnit nepodařilo, když okolnost, zda pošta při doručování předmětné zásilky postupovala v souladu s poštovními podmínkami (zejména zda učinila opakovanou výzvu k vyzvednutí uložené zásilky), není pro závěr o naplnění podmínek náhradního doručení podle ust. § 47 o.s.ř. významná. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. s tím, že náklady ve věci úspěšné žalované sestávají z odměny advokáta za zastupování ve výši 9 000,- Kč (podle vyhlášky č. 484/2000 Sb.) a tři režijních paušálu po 300,- Kč (podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání, ve kterém soudem prvního stupně především vytýkal, že dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, když sice uzavřel, že žalobci byla zásilka obsahující výzvu k podání vylučovací žaloby doručena, spokojil se ovšem pouze „s rozporným tvrzením“ poštovní doručovatelky, která si už na doručování této konkrétní zásilky nevzpomínala. Za nesprávný dále považoval právní závěr soudu prvního stupně o tom, že i kdyby pošta postupovala při doručování soudní zásilky v rozporu s poštovními podmínkami, neměla by tato skutečnost žádný vliv na posouzení, zda k doručení excindační výzvy podle ust. § 47 o.s.ř. skutečně došlo. Podle přesvědčení odvolatele musí soud zajímat, jak celý proces doručování proběhl, nehledě k tomu, že problémy s doručováním zásilek Českou poštou, s.p. se notoricky opakují, což odvolatel dokumentoval na případu doručování protokolu o jednání, jež se v dané věci konalo dne 10. 1. 2008. Žalobce konečně poukázal také na ust. § 18 zákona o konkursu a vyrovnání, podle kterého je povinností správce konkursní podstaty informovat osobu, jejíž věc byla pojata do soupisu majetku konkursní podstaty, o provedeném soupisu, což ovšem žalovaná v posuzovaném případě neučinila. Z uvedených důvodů navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudem prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná se ztotožnila se závěry soudu prvního stupně a navrhovala, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Podle ustanovení § 19 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZKV“) platí, že jsou-li pochybnosti, zda věc náleží do podstaty, zapíše se do soupisu podstaty s poznámkou o nárocích uplatněných jinými osobami anebo s poznámkou o jiných důvodech, které zpochybňují zařazení věci do soupisu (odstavec 1). Soud uloží tomu, kdo uplatňuje, že věc neměla být do soupisu zařazena, aby ve lhůtě určené soudem podal žalobu proti správci. V případě, že žaloba není včas podána, má se za to, že věc je do soupisu pojata oprávněně (odstavec 2).

Podle ustáleného výkladu podávaného soudní praxí k zachování lhůty k podání žaloby o vyloučení majetku ze soupisu konkursní podstaty úpadce (§ 19 odst. 2 ZKV) je nezbytné, aby žaloba nejpozději poslední den lhůty došla soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR uveřejněný pod číslem 9/2006 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek). Zjistí-li soud, který spor o vylučovací žalobě projednává, že podaná žaloba byla podána opožděně, žalobu zamítne, aniž by prováděl dokazování o něčem jiném než o skutečnostech, z nichž se závěr o opožděnosti žaloby podává (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 29 Odo 12/2005, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 7/2007, pod pořadovým číslem 106).

V posuzovaném případě soud prvního stupně provedeným dokazováním (usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2006, č.j. 22 K 8/2005-170 a doručenkou) správě zjistil, že žalobci byla výzva k podání vylučovací žaloby doručena (podle ust. § 47 a § 50c odst. 4 o.s.ř.) náhradním způsobem dne 9. 5. 2006, tj. desátým dnem od uložení doručované zásilky na poště. Stanovená třicetidenní lhůta k podání vylučovací žaloby proto počala běžet dne 10. 5. 2006 a její poslední den připadl na 8. 6. 2006; došla-li žaloba krajskému soudu až dne 5. 4. 2007, stalo se tak již po uplynutí soudem určené lhůty a soud prvního stupně neměl jinou možnost než žalobu bez dalšího zamítnout.

Soudu prvního stupně je nutné rovněž přisvědčit, že žalobce v řízení neprokázal, že by v daném případě nebyly naplněny zákonné předpoklady doručení předmětné písemnosti náhradním způsobem.

Podle ust. § 47 o.s.ř. písemnost určenou právnické osobě soud předá doručujícím orgánům k doručení na adresu jejího sídla zapsanou do obchodního nebo jiného veřejného rejstříku nebo na adresu, kde skutečně sídlí (odst. 1). Nebyl-li na adrese uvedené v odstavci 1 zastižen nikdo, kdo by byl oprávněn podle odstavce 2 za právnickou osobu písemnost přijmout, doručující orgán písemnost uloží (odst. 3).

Podle ust. § 50c o.s.ř. byla-li písemnost uložena, zanechá se v místě doručování adresátu výzva, aby si písemnost vyzvedl; to neplatí, jestliže v místě doručování nebylo možné zanechat výzvu v adresátově domovní nebo jiné jím užívané schránce a ani na jiném vhodném místě (odst. 1). Nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné (odst. 4).

Podle ust. § 50f odst. 9 o.s.ř. není-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé.

Žalobce zpochybňoval doručení usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2006, č.j. 22 K 8/2005-170, obsahujícího výzvu k podání žaloby podle ust. § 19 odst. 2 ZKV, tvrzením, že mu nebyla v místě doručení zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl a že doručující orgán (Česká pošta, s.p.) neučinila opakovanou výzvu k vyzvednutí uložené zásilky. Pokud jde o první z uvedených námitek, z doručanky, která dokládá doručení předmětné písemnosti, plyne, že výzva k vyzvednutí doručované zásilky byla adresátu (žalobci) při pokusu o doručení zanechána. Bylo proto na žalobci, tvrdil-li opak, aby své tvrzení také prokázal. Žalobce ovšem v průběhu řízení nepředložil ani neoznačil soudu žádný důkaz, který by byl způsobilý jím tvrzenou skutečnost prokázat. Tímto důkazem pak není ani výpověď svědkyně Anny D , pracovnice pošty, která doručování předmětné zásilky prováděla, neboť svědkyně si na doručování této konkrétní zásilky již nepamatovala a pravdivost údaje (údajů) uvedených na doručence proto její výpověď vyvrátit nemohla. Na skutečnost, že žalobci nebyla při doručování výzvy k podání excindační žaloby zanechána výzva k vyzvednutí zásilky nelze rovněž usuzovat jen z toho, že při doručování jiných písemností doručující orgán (případně) nepostupoval řádně a tuto výzvu žalobci nezanechal. Namítané porušení poštovních podmínek pak nemůže mít, jak správně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí již soud prvního stupně, pro posouzení, zda výzva k podání vylučovací žaloby byla žalobci doručena (náhradním způsobem), žádný význam, neboť předpoklady náhradního doručení stanoví občanský soudní řád (pro doručení písemnosti právnické osobě, kterou je i žalobce, v ust. § 47 a násl.), přičemž povinnost opakovat výzvu k vyzvednutí uložené zásilky zákon doručujícímu orgánu neukládá. Z uvedeného důvodu ani odvolací soud k této otázce žádné dokazování neprováděl.

K námitce odvolatele, že žalovaná porušila informační povinnost, kterou jí ukládá ust. § 18 ZKV, lze pouze dodat, že ani případné porušení povinnosti správce konkursní podstaty oznámit zapsání věci do soupisu jejich vlastníku nebo jiné osobě, která s věcí nakládá (§ 18 odst. 2 ZKV), nemůže nijak zpochybnit závěr o zmeškání lhůty k podání vylučovací žaloby podle ust. § 19 odst. 2

ZKV; pro běh lhůty podle ust. § 19 odst. 2 ZKV totiž tato skutečnost žádný význam nemá.

Žádné pochybení odvolací soud neshledal ani ve výroku o nákladech řízení. Soud prvního stupně zcela správně rozhodl podle zásady úspěchu ve věci a přiznal úspěšné žalované plné právo na náhradu nákladů řízení, kterou rovněž správně vyčíslil.

Z výše uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

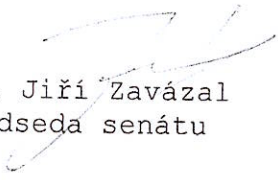
Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná byla i v odvolacím řízení úspěšná a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají z odměny za zastupování advokátem za řízení v jednom stupni ve výši 9 000,- Kč (§ 8, § 10 odst. 3 vyhlášky č. 484/2000 Sb.), dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč za dva úkony právní služby - vyjádření k podanému odvolání a účast u jednání před odvolacím soudem (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), z náhrady jízdních výdajů (§ 156 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů) ve výši 1 413,- Kč, za cestu k odvolacímu jednání z Ostravy do Olomouce a zpět (celková vzdálenost 212 km, průměrná spotřeba motorového vozidla, kterým byla konána cesta, 8,3 l benzínu Natural 95 na 100 km, cena 1 l benzínu - dle vyhlášky č. 357/2007 Sb. - 30,90 Kč, sazba základní náhrady za 1 km jízdy 4,10 Kč) a z náhrady za ztrátu času (čtyři hodiny) stráveného cestou k soudnímu jednání ve výši 800,- Kč (§ 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalobce povinen zaplatit přiznanou náhradu nákladů řízení žalované k rukám její advokátky.

Jen pro úplnost považuje odvolací soud za vhodné dodat, že zmeškáním lhůty k podání vylučovací žaloby, vylučovatel o vlastnické právo k sepsanému majetku nepřichází; nastává toliko účinek popsáný v § 19 odst. 2 ZKV in fine. Má se tedy za to, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota je do soupisu pojata oprávněně a vylučovatel za trvání konkursu již nemá možnost vynutit si zákaz zpeněžení takového majetku a zabránit rozdělení výtěžku zpeněžení mezi úpadcovy věřitele (je po dobu trvání účinků konkursu zbaven práva s tímto majetkem nakládat a dojde-li k jeho zpeněžení, nemůže úspěšně zpochybnit vlastnictví osoby, která tento majetek zpeněžením nabyla). Žalobci ovšem nic nebrání v tom, aby - bude-li výtěžek zpeněžení majetku sepsaného do konkursní podstaty vyplacen úpadcovým věřitelům - se domáhal žalobou směřující vůči osobám, mezi které byl rozdělen, vydání bezdůvodného obohacení s tvrzením, že výtěžek zpeněžení byl vyplacen neprávem, neboť podle hmotného práva měl ke zpeněženému majetku "lepší právo" než úpadce; účinnému uplatnění takového nároku není na překážku ani případný negativní výsledek sporu o vyloučení majetku, jehož následným zpeněžením byl výtěžek získán, z konkursní podstaty. Není rovněž vyloučeno, aby správce konkursní podstaty úpadce právo vylučující setrvání majetku

v konkursní podstatě uznal a z konkursní podstaty jej vyloučil (a následným sporům z titulu lepšího práva zabránil), i když vylučovatel v mezidobí neuspěl s vylučovací žalobou nebo lhůtu k jejímu podání zmeškal. Podstatné je, že skutečnosti vylučující soupis vyšly v konkursním řízení jednoznačně najevo a že tím byly definitivně rozptýleny pochybnosti o příslušnosti majetku ke konkursní podstatě. Obdobně může postupovat konkursní soud při výkonu dohlédací činnosti podle ust. § 12 ZKV (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 29 Odo 12/2005, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 7/2007, pod pořadovým číslem 106).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** přípustné dovolání, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, k Nejvyššímu soudu, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Olomouci dne 3. září 2008

Mgr. Jiří Zavázal
předseda senátu